

звертався до відповідних міських органів (Управління охорони історичного середовища – балансоутримувач будинку) з проханням укласти з нами нову угоду. На початку того ж 2005 року було створено спеціальну комісію Управління охорони історичного середовища, з метою підготовки угоди. На жаль ми так і не дочекалися результатів її роботи. 21 липня 2006р. єпископ Леон Малий відіслав Управлінню охорони історичного середовища готовий, підписаний ним, проект договору, досі немає ніякої відповіді. Отже, не ми зволікаємо з підписанням договору.

На шпальтах „Високого замку” дуже часто висловлюються думки, мовляв, вимоги римо-католиків зовсім необґрунтовані, безпідставні. Сумно, що ці слова належать між іншим п. Тарасу Батенку („Високий замок”, 27.03.). Наші вимоги виникають з досвіду понад десятирічного періоду правового існування римо-католицької громади костела та ЛБОКМ, повного курйозних звинувачень, перешок, заборон, принижень. Незважаючи на підписану угоду під час Богослужінь нам було заборонено користуватися органом, через те, що, мовляв, можемо його пошкодити, хоча наш органіст випускник консерваторії. На території костела не можна практично зберігати парафіяльного майна, оскільки донині не було надано відповідного приміщення під захристію, чи парафіяльну канцелярію. Приміщення тимчасової захристії, що знаходиться біля туалету, побудованого на місці хрестильниці, швидше всього нагадує комірку. Вірующим, що поспішають на щоденну ранкову службу, працівники ЛЗОКМ нерідко перекривають головний вхід до храму, не кажучи вже про те, що справжній головний вхід досьогодні замуrowаний. Як парафіяни, ми неодноразово змушені вислуховувати неадекватні, нетолерантні репліки та звинувачення з боку дирекції та працівників Будинку органної та камерної музики.

У своєму коментарі („Високий замок”, 27.03) п. А. Садовий стверджує, що костел св. Марії Магдалени було споруджено за кошти громади міста та він завше надавався римо-католикам лише в оренду. Відносно історії – костел святої Марії Магдалени було збудовано в половині XVII ст. за кошти львівської шляхтички Анни Пстронської. З 1685 року храмом управляв орден оо. Домініканів, а після ліквідації монастиря за часів австрійського цісаря Йосифа II, він став офіційно парафіяльним. У міжвоєнний час костел надалі виконував функцію парафіяльної святині, аж до 1962 року. Не знаємо, які матеріали підняв в архівах пан Міський Голова.

Хочемо повідомити, що наша громада отримала з Державного архіву львівської області довідку такого змісту: „Повідомляємо, що у м. Львові, по вул. Леона Сапєги, 10 (тепер – Степана Бандери), числиться костел св. Марії Магдалени і будинок парафіяльного уряду з помешканням пароха, які до 1962 року були власністю костельної громади” (13.12.2004, № 463/01-22).

Пан Садовий і пан Батенко у своїх висловлюваннях посилаються на приклад цивілізованого, європейського співіснування музичних залів та релігійних громад. Приклади влучні, але лише частково. У Парижі, Відні, Празі, чи хоча б у Кракові, дійсно концерти органної, чи камерної музики проводяться усередині храмів, чудових історичних пам'яток. Треба додати, що ці святині належать релігійним громадам, за згодою яких проводяться ті концерти. До речі, римо-католицьке духовенство в Україні неодноразово заявляло, що воно не проти проведення концертів також після повернення храму римо-католикам. Ніхто не хоче позбавляти львів'ян насолоди, яку вони отримували від чудового костельного органу! У цивілізованому світі практично не існує прикладів коли релігійна громада змушена просити у світського користувача дозволу на проведення Богослужінь у храмі. Наведений приклад Риги не дуже влучний. Ризький Домський Собор було повернено лютеранській громаді два роки тому. Звичайно, ситуації подібні до львівської можна знайти в Білорусі, Росії, східній